

Aleksandras
ŽARSKUS

Aš iki gimimo

TURINYS

ĮVADAS	9
Susivokimo malda	12
I dalis. IŠ DANGAUS...	13
IKI PRADĖJIMO	15
Žemiškojo gyvenimo pradžia	15
Dvasinis nėštumas	19
GYVYBĖS SLĖPINYS	52
Molekulinė genetika	52
Epigenetika	54
Lingvistinė-banginė genetika	57
Telegonija	62
Patologinė menopauzė	66
NEVAISINGUMAS	79
Nevaisingumo priežastys	79
Meditacija nesuvoktoms mintims išskelti	83
Dirbtinis apvaisinimas	90
KIEK ESU SAĖMONINGAS?	97
Savimonė gimties virsme	97
Kuriuo keliu pasukti?	112
Ar pasitikime gyvenimu?	116
SUSITAIKYMAS SU ATSTUMTAISIAIS	127
Atgaila ir egzistencinė nuodėmės samprata	127
Iškentėtų kančių prasmė	133
Susitaikymas ir negimusųjų krikštas	138
Meditacija, prašant negimusiojo atleidimo	139
Negimusųjų krikšto prasmė	144

T U R I N Y S

II dalis. ... Į SIELOS RŪBO AUDINĮ	151
PRADĖJIMO SLĖPINYS	153
Pradėjimas	153
Pradėjimo trauma	158
Pratimas tarpusavio priklausomybei suvokti	162
Nenorėti vaikai	163
Pradėjimo pajutimas	165
NĖŠTUMO PRADŽIA	176
Pirmoji nėštumo pusė	176
Nėštumo toksikozė	178
Pigmentinės dėmės ir nėščiųjų diabetas	185
Psichologinės toksikozės priežastys	190
Nėštumo būsenos	196
Pasitikėjimas ir priėmimas	206
Meditacija saugos jausmui stiprinti	211
Sidabrinis siūlas	215
Nėštumo pažeidimų taisymas	222
Atkurianti meditacija (I)	223
NĖŠTUMO PSICHOLOGIJA	226
Psichologiniai nėštumo pažeidimai	226
Psichologinių pažeidimų taisymas	229
Atkurianti meditacija (II)	230
Dvasinių, arba informacinių, reiškinių savybės	235
Stresas ir mokymasis	243
Geroji nepalankių sąlygų pusė	247
Apsigimimų prasmė	254
MOTINOS IR VAIKO SĄVEIKA	268
Sąveikos principai	268
Meilės skydas	270
Motinos dalis vaikuose	276
Priežasčių šalinimas	281
Auklėjimas įščiose, arba vaiko kūryba	282

T U R I N Y S

Bendravimas, arba ryšys su vaiku	287
Vaiko įtaka motinai	294
Meilės skydo priedangoje	300
Mityba nėštumo metu	303
VYRO VAIDMUO NĖŠTUMO METU	307
Besilaukianti pora	307
Sueitis nėštumo metu	313
APLINKOS REIKŠMĖ	316
Aplinkos įtaka vaikui	316
Aplinkos įtaka besilaukiančiajai	319
Atsakymai į klausimus	322
Literatūros sąrašas	331

Įvadas

*Palaimintas tas, kuris egzistavo iki gimdamas,
nes tas, kuris yra, buvo ir bus.*

Apokrifinė Evangelija pagal Filipą, 57

Gyvename laikotarpiu, kai viskas labai greitai kinta. Keičiasi požiūris į gyvybę ir jos prigimtį. Šiuolaikinės biologijos nebetenkina esami gyvybės apibrėžimai. Esame naujo supratimo apie gyvybę išvakarėse. Kinta požiūris į žmogaus pradžią. Prieš keletą dešimtmečių gydytojai sakydavo, kad gimęs kūdikis neturi sąmonės, o pirmieji sąmonės požymiai atsiranda po 2–3 mėnesių, kai kūdikis pradeda šypsotis. Šiandien žinome, jog kūdikis mokosi dar tebebūdamas motinos iščiose. Kalbama apie pradėjimo traumą, apie lingvistinę-banginę genetiką, apie gimimo viziją, apie gyvenimą iki gyvenimo ir kitus paslaptinius sąmonės bei gyvybės reiškinius, kurie žmogaus gyvybės pradžią kelia vis tolyn. Savaime kyla klausimas: kur gyvybės pradžia?

Spręsdami kankinantį žmogaus amžinumo klausimą, paprastai svarstome apie pomirtinį asmens likimą. Tačiau pamirštame labai svarbų dalyką: kad galėtume numirti, iš pradžių reikia užgimti! Kai mokiniai paklausė Kristaus apie pabaigą, jis jiems atsakė: *Argi radote pradžią, kad ieškote pabaigos? Juk ten, kur yra pradžia, bus (ir) pabaiga. Palaimintas, kuris stovės pradžioje, ir jis pažins pabaigą, ir nerašaus mirties* (apokrifinė Evangelija pagal Tomą, 18). Jėzus atkreipia mūsų dėmesį į tai, kad už mirties paslaptį yra ankstesnis ir ne mažiau įdomus gimimo slėpinys. Pradžios nebuvimą įsivaizduoti sunkiau nei suvokti pabaigos nebuvimą.

Priimta manyti, kad žmogaus gimimas yra laimingų atsitiktinumų ir sutapimų ar išimtinio pasisekimo pasekmė. Į gyvenimą šiame pasaulyje žiūrima ne kaip į kažką būtino ar natūralaus, bet kaip į labai retą ir niekuo nesąlygotą atsitiktinį įvykį. Tačiau pakanka paklausti: kokia yra žmogaus, tokio, koks jis yra, gimimo iš savo tėvų tikimybė? Atsakymas pritrenkiantis: tai viena galimybė iš maždaug šimto trilijonų (1:100 000 000 000 000) – toks yra galimų tėvų lytinių ląstelių genų kombinacijų skaičius. Tačiau tam, kad gimčiau toks, koks esu, turėjo gimti mano tėvai tokie, kokie jie yra. Tai dar sumažina šią ir taip nepaprastai menką galimybę. O tam, kad galėtų gimti mano tėvai, mano seneliai turėjo gimti tokie, kokie jie buvo, ir t. t. Jeigu suskaičiuotume galimų variantų skaičių natūralioje kartų kaitoje nuo žmonijos pradžios iki mano gimimo, pamatytume, kad tai fantastiškas skaičius. Jis pernelyg neįtikėtinas, kad būtų atsitiktinis. Vadinasi, kažkokiu paradoksaliu būdu mano gimimas buvo būtinas. Natūralu tikėtis, kad išsiaiškinę šios dar nesuprastos būtinybės prigimtį galėsime geriau suprasti ir nemirtingumo priežastį. Nes gimimas ir mirtis yra to paties reiškinio, vadinamo gyvenimu, viena nuo kitos priklausančios ir viena kitą papildančios pusės.

Žmogaus gimimą valdo glaudžiai ir paradoksaliai tarpusavyje susiję atsitiktinumas ir būtinybė. Būtinumas ir atsitiktinumas yra viena kitą papildančios prieštaros. Sąmonės egzistavimas nėra atsitiktinis. Atsitiktinė yra tam tikra individuali mano fizinės būties forma – kūnas, kurį gaunu iš atsitiktinių tėvų, tačiau nesvarbu, kuriuos tėvus pasirinkčiau, aš būtinai turėjau gimti šiame pasaulyje. Kitaip sakant, sąmonė egzistuoja visada, o konkreti fizinė žmogaus forma – kūnas – yra atsitiktinis ir laikinas dalykas. Todėl žmogaus pradžia bendrais bruožais galima nusakyti ir taip: kiekvienas žmogus nuo amžių yra gyvas Dievo mintyje. Atėjus tam tikram laikui sąmonė, kuri iki tol egzistavo bangos arba informaciniu pavidalu, padedant tėvams, apsivelka

žemiškuoju drabužiu – kūnu. Tai dvasios arba informacijos virsmas į matomą medžiaginį pavidalą. Tai, kas buvo nematoma, tapo matoma.

Nuo senovės žinomą gyvybės reikšimosi dėsnį – tai, kas nematoma, tampa matoma, – patvirtina šioje knygoje aprašyti motinų ir tėvų pasakojimai apie ryšį su dar nepradėtais ir negimusiais vaikais. Tokį požiūrį patvirtina ir nėštumo reiškiniai, kuriuos geriau paaiškinti gali atidesnių ir jautresnių motinų patirtys, o ne apčiuopiamas požiūris į gyvybę. Toks yra ir visų didžiųjų religijų požiūris į žmogų. Žmogų, kaip sąmonės reiškinį, vis labiau suvokia šiuolaikiniai mąstytojai ir mokslininkai, tuo labiau kad sąmonė ir fizikoje jau tampa pripažintu reiškiniu. Formuojasi nauja fizikos sritis – psichofizika, tyrinėjanti sąmonės arba informacinius reiškinius.

Nors čia aprašomi labai praktiški gimties virsmo reiškiniai, ši knyga, visų pirma, paremta pasaulėžiūra, nes joje pateikiamas požiūris griaua mūsų įprastinę pasaulėvoką ir mokyklose bei universitetuose įgytą požiūrį į gyvybę. Ji skirta ne tik tiems, kurie galvoja apie naują gyvybę, bet ir visiems, ieškantiems tvirtesnio saugumo jausmo, visiems, norintiems saugiau jaustis įvairiuose gyvenimo virsmuose. Ji naikina mumyse įsigalėjusį kūniškumą ir atskirumą bei šviesina sąmonę. Knyga skirta ne moralizavimui, bet mylinčio žmogaus auginimui, kuris, suvokęs savo amžinumą ir vieningumą su visa gyvybe, atrastų savyje tą meilę, dėl kurios laikosi visas pasaulis.

Šviesėjant sąmoningumui, didėja ir vienybės jausmas su visa, kas gyva, o žmogus ima išvelgti, kad nėra vadinamųjų „blogųjų“ ir „gerųjų“, bet yra daugiau ar mažiau sąmoningi, daugiau ar mažiau meilės principu gyvenantys žmonės. O tie reiškiniai, kuriuos vadiname blogiu, nyksta, didėjant atjautai, pasiaukojimui ir besąlygiškai meilei. Šviesėjant sąmoningumui, žmogaus veiksmuose vis mažiau to, ką vadiname blogiu. Tik mumyse pasiaukojančią ir besąlyginę meilę didinantis sąmoningumas yra

šviesusis. Per tokį sąmoningumą žmogus tampa dvasiškai ir fiziškai sveikesnis.

SUSIVOKIMO MALDA

Spindulys esu tos begalinės Šviesos, kurioje gyvenu. Joje yra mano esmė! Amžinas esu keleivis, kuris nenuilstamai keliauja ir ant laiko kalvų statosi šventnamį pasišvęsti Aukščiausiam.

Amžiai nesustabdys mano žengimo į bekraštes būties erdves, nes Aš esu be pradžios, kaip ir amžiai patys. Valanda, kuri galėtų man galą apsaityti, niekad neateis. Tik tai mano kūną kartais nuo karto pasiglemžia mirtis, bet manęs nepaliečia nykstančių laikų srovės. Aš geriu iš amžino jaunumo šaltinio.

Nepajudinamas yra mano pasiryžimas. Savo drąsos, tvirtumo ir ryžto galia Aš keliauju į amžių slėpinį ir ieškau susivokimo Aukščiausioje gyvybėje, iš kurios amžinai spindi Galia, Išmintis ir Meilė.

Vydūnas

* Turimas mintyje ne mažasis ir mirtingas „aš“, arba ego, bet esmingasis „Aš“.

I DALIS

IŠ DANGAUS...

Iki pradėjimo

ŽEMIŠKOJO GYVENIMO PRADŽIA

*Ryški žvaigždė suspindėjo
Virš jaunamartės namo durų.
Tai nebuvo ryški žvaigždė,
Tai vaikužio dvasužė.*

Latvių tautosaka

Kai pradedame mąstyti apie tai, kas yra žmogus, ką mums reiškia gyvenimas ar kas yra gyvybė, įsitikiname, kad naujo žmogaus atėjimą į šį pasaulį valdo mūsų ribotam protui menkai suvokiamos galios. O gyvenimas – tai gimimo ir mirties slėpinys, kurį įminti mums padeda ateinantis kūdikis. Giliau pažvelgę suprasime, kad tėvystė ir motinystė – tai nuostabus sielų nusileidimo į šį pasaulį būdas, o tėvai – tie žmonės, kurie priima jas ir padeda žengti pirmuosius žingsnius. Sielos nužengimas į šį pasaulį yra toks ilgas ir sudėtingas, kad Dievas, leisdamas sielą į žemę, kviečia tėvus bendradarbiauti, nes nėra kito kelio į šį pasaulį, kaip tik per motinos kūną.

Vaikus reikia mylėti ne dėl savęs, o dėl jų, reikia pajauti ir suprasti: tai ne *mano vaikas*, bet *aš esu jį globojanti motina ar tėvas*. Vaikai nėra mūsų nuosavybė, o tik per mus ateina į šį pasaulį. Šis dangaus ir žemės ryšys, atsirandantis gimstant kūdikiui, susieja tėvus ir vaikus *priklausomais ryšiais*. O tai reikalauja pasiaukojančios meilės ir sąmoningo atsakingumo.

Dar prieš keletą dešimtmečių gydytojai manė, kad naujagimis ne tik neturi sąmonės, bet netgi nejunta skausmo, kad tai tik „biologinis objektas“, o pirmieji sąmonės požymiai atsiran-

da tik po dviejų ar trijų mėnesių, kai kūdikis pradeda šypsotis. Šiandien eksperimentais įrodyta, kad motinos iščiose esančio kūdikio julsės (lytėjimas, klausa, uoslė, skonis, rega) išsivysto jau nėštumo metu ir iki gimimo jis daug ką išmoksta, susipažindamas su ta aplinka, į kurią ateis. Pasak kai kurių specialistų, kūdikis nuo pat pradėjimo yra toks jautrus, kad dažnai dėl mūsų netinkamo elgesio, kai neatsižvelgiame į jo poreikius ar nesudarome jam tinkamų sąlygų, tampa savo jautrumo auka.

Mūsų laikais paprastai manoma, kad kūdikio auklėjimas, motinystė ir tėvystė prasideda nuo gimimo. Tokį požiūrį Vakarų kultūroje suformavo materialistinė pasaulėžiūra. Griūvant materializmo pagrindams, kuriuos pirmiausia išjudino kvantinė mechanika, požiūris į gyvybę pamažu, bet iš esmės keičiasi. Kai kuriose šalyse jau veikia prenatalinio (iki gimimo) auklėjimo organizacijos, šiuo klausimu rašomi moksliniai straipsniai, organizuojamos konferencijos. Vis plačiau rašoma ir kalbama apie gimimo ir net pradėjimo traumas. Atsiranda tokios sąvokos kaip sąmoninga motinystė ir tėvystė, besilaukianti pora, perinatalinė (*peri* – prie, apie + *natalis* – gimimas) kultūra. Jau yra internetinis D. Chamberlaino redaguojamas puslapis (<http://www.birthpsychology.com>), kuriame daug kalbama apie auklėjimą nuo pradėjimo iki gimimo, vadinamą *ankstyvuju auklėjimu* (*early parenting*). Šiame puslapyje jau kalbama ir apie *labai ankstyvą auklėjimą* (*very early parenting*), kuris turėtų prasidėti prieš pradėjimą. Tai yra nauja, dar tik pradedama atrasti žinių sritis. Besikeičiantis požiūris į gyvybę ir problemų su gimstančiais bei augančiais vaikais gausėjimas verčia mus sąmoningiau rūpintis naujos gyvybės sutikimu ir tinkamiau atsiliepti į jos poreikius.

Svarbiausia, ko mus per skausmus ir kančias mokė XX amžius, yra tai, kad negalima pamiršti religijos ir etikos, lietuviškai sakant – doros. Tačiau ar daugelis to išmokome? Dora yra tik ten, kur meilė arba, tiksliau sakant, *pasiukojanti meilė*. Ji prasideda tuomet, kai atskiras gyvybės apraiškas suvokiame kaip

bendrą reiškini. Kaip rodo senoji išmintis ir pats gyvenimas, gimstančiam žmogui svarbiausia ne medicina, psichologija ar išsimokslinę specialistai, bet *dori* sutuoktinių bei tėvų ir vaikų tarpusavio santykiai. Mums reikia ne tik proto, bet ir išmokti suvokti *širdimi*. Didelė galva ir maža širdis sukelia prieštaravimus ir nesantaiką. O kai suvokiame širdimi – įsivyruoja ramybė.

Pasak šiuolaikinės psichologijos, kad žmogus normaliai vystytusi, jam reikalingas bent vienas asmuo, kuriuo jis galėtų remtis ir visiškai pasitikėti. Kol siela yra pas Dievą, Jis ją globoja, tačiau, leisdamas sielai gimti žemėje, Dievas perduoda ją tėvų globai. Kokia tai didelė atsakomybė! Naujai užsimezgusi gyvybė atiduodama į mūsų rankas ir mes tampame už ją visiškai atsakingi. Esame tie asmenys, kuriais ji galėtų pasikliauti ir be kurių neįmanomas naujo žmogaus atsiradimas.

Vis dėlto gyvenimo tikrovė rodo, kad vaikai dažnai yra nesąmoningo ir atsainaus požiūrio į gyvybę aukos. Remiantis apklausų duomenimis, beveik visi nenorėti ar nelaukti vaikai suserga baimės neuroze: persiduoda netikrumas, kuris buvo juntamas iš tėvų, ir vaikai ima nepasitikėti savimi. Reikia pripažinti, kad seksualinės revoliucijos ir priemonių prieš nėštumą (kontracepcijos) paveiktoje visuomenėje dauguma vaikų yra „netyčiukai“, t. y. nelaukti, nenorėti. Remiantis vieno tyrimo duomenimis, net 68 proc. vaikų nėštumo metu iš tėvų patiria vienokį ar kitokį neigiamą poveikį. Gydytojas D. H. Stottas, apklausęs daugiau nei 1300 vaikų ir jų tėvų, išsiaiškino, kad nemylima ir nedarnioje santuokoje gyvenanti moteris turi net 3,37 karto didesnę tikimybę pagimdyti fiziškai ar emociškai neįgalų kūdikį. O ką jis patiria, kai tėvai sprendžia klausimą, ar leisti jam gyventi? Kartais toks netikrumas tęsiasi savaites ar net mėnesius. Kaip retai apie tai susimąstome.

Viena motina skundėsi, kad jos santykiai su jauniausia dukra labai šalti. Pradėjome ieškoti priežasčių. Atrodė, viskas gerai. Paklausta, kaip praėjo nėštumas, ji pasakė: *Tai buvo penktas vai-*

kas ir aš jo nenorėjau. Patylėjusi pridūrė: Taip, aš padariau dvasinį abortą. Gerai įvardyta – dvasinis abortas. Visi, ne tik ketinti nužudyti, bet ir nelaukti, nenorėti ar kitaip nėštumo metu neigiamai paveikti kūdikiai patiria stipresnį ar silpnesnį dvasinį atstūmimą, atsiliepiantį tolesniam gyvenimui, ypač jų santykiams su tėvais. Nes nesąmoningai vaikai tai žino.

Senelė pasakojo apie grubius, šaltus anūkės santykius su motina. Anūkė savo mamos niekada nepavadino „mamyte“. Senelė dėl to labai išgyveno, nes anūkė buvo paauglė ir tolo nuo šeimos, susidėjusi su įtartinais draugais. Kalbantis paaiškėjo, kad kartą, kai anūkei buvo apie dešimt metų, senelė ją rado verkiančią. Ji verkė, nes mama dariusi abortus. *Juk ir manęs galėjo nebūti, – sakė mergaitė. Senelė labai nustebo ir ėmė klausinėti motiną, ar ši dukrai to nesakiusi. Pasirodė, kad ne.*

Pasąmoninis žinojimas nedažnai tampa sąmoningu. Tačiau nesąmoningas žinojimas yra dar blogiau, nes jis veikia tave, o tu nežinai, kodėl nemėgsti artimiausio žmogaus – savo mamos ar tėčio. Nesąmoningo žinojimo negalima pakeisti, o sąmoningą – galima. Todėl niekada nereikia bijoti sąmoningo, kad ir labai skaudaus, žinojimo. Jeigu mama tokiomis ar panašiomis aplinkybėmis išdrįstų papasakoti, kas skaudaus įvykę prieš vaiko gimimą, ir nuoširdžiai to gailėtusi, tada vaikas, tai išgirdęs, iš pradžių tikriausiai dar labiau supykty, o vėliau sugebėtų atleisti. Taip buvę šalti santykiai sušiltų. Tą patį turėtų padaryti ir minėta mama, nenorėjusi penktojo vaiko. Bet svarbiausia, kad tai būtų labai svarbi pamoka ir vaikui, kuris tikriausiai taip pat kada nors taps motina ar tėvu. Tokia yra sąmoningo žinojimo galia, o nesąmoningas žinojimas suteikia mums kančios, kuri verčia ieškoti ir tapti sąmoningesnius.

Kita moteris guodėsi, kad trečio anūko labai nenorėjusi jos motina. Senelė nuolat jai priekaištavusi ir net reikalavusi aborto. Vaikas dabar, atrodo, auga sveikas, tačiau labai nemėgsta senelės, jaučiasi nesaugiai ir nuo bendraamžių atsilieka vystymusi.

Dvejais metais jaunesnė sesutė atrodo suaugesnė ir tvirtesnė nei jos vyresnis brolis.

Panašių atvejų, kai senelė ar teta (būtent moterys!) nenori laukiamo kūdikio, iš savo nedidelės praktikos žinau nemažai, nors specialiai moterų nesu klausinėjęs. Žmonės, jausdami vidinį poreikį ir ieškodami blogų santykių priežasčių, patys išsipasakoja. Mokykloje kalbant apie nėštumą, viena vienuoliktokė pasisakė, kad jos labai nenorėjusi teta ir kad ji nuo mažens tos tetos nemylinti. Visais šiais ir panašiais atvejais reikia nelengvo sąmoningo pokalbio (galbūt net ne vieno), kuris skatintų atleidimą ir mus pačius išmokytų sąmoningumo bei atsakomybės už savo veiksmus.

DVASINIS NĖŠTUMAS

*Poetai kūrinius gimdo,
kaip ir moterys vaikus, – nežinodami kaip.*

J. Goethe

Prieš keletą šimtmečių civilizuojuose kraštuose atsirado mokslu pagrįstas tikėjimas, kad gimimas yra gyvenimo pradžia, o mirtis – jo pabaiga. Toks tikėjimas, neparemtas nė vienu eksperimentu, kurį pagal moksle priimtus kriterijus būtų galima pripažinti tikru, rodo tik menką savęs ir gyvybės slėpinių pažinimą. Vienintelis niekuo nepagrįstas „įrodymas“ – kad iš ten niekas nesugrįžta. Toks teiginys rodo tik labai siaurą gyvybės suvokimą. Apie taip sakančius galima pasakyti: *Turi akis, bet nemato*. Gyvybė sugrįžta kitokiu pavidalu – naujai gimstančiais kūdikiais. Jei nustotų gimti vaikai, žmonių giminė išnyktų. Gyvybė yra nuolat tekantis besikeičiančių pavidalų srautas. Tai alegoriškai išreiškia mįslė: *Kas ryte vaikšto keturiomis, dieną dviem, o vakare keturiomis?* Ne tik gyvybės, bet ir žmogaus pavidalas yra besikeičiantis.

Kalbasi dvyniai prieš gimimą. Įsčiose jiems ankšta, jie vargsta susispaudę.

– Kaip manai, kitame pasaulyje tikriausiai bus laisviau? – klausia vienas.

– O tu tikiesi, kad ten dar gyvensi? Nesąmonė, juk iš ten niekas nesugrįžo, – mokslininko tonu atsako kitas.

Atidžiau įsiklausykime, ką kalba maži vaikai. Jie ne taip jau retai ką nors prisimena, bet mes į tai nekreipiame dėmesio, laikome nesąmonėmis ar net apšaukiame melagiais.

Nepatenkinta vaiko elgesiu mama jam priekaištauja:

– Ir iš kur tu toks atsiradai?

– Ar tu nežinėjai, kad aš iš dangaus? – atsako vaikas.

O kiek mažų vaikų bendrauja su fejomis, angeliukais ar kitomis nežemiškomis būtybėmis! Kai kurie klausia mamos: *Kodėl aš negaliu skraidyti?* Žiūri maža mergaitė į dangaus debesis ir sako: *Kaip aš norėčiau už tų debesų, ten taip gera buvo skraidyti. O kodėl žmonės neskraido? Juk mes visi ten skraidėm!*

Devynerių metų mergaitė Motinos dienos proga savo mamai parašė tokią sveikinimą: *Kai rinkausi mamą, labai džiaugiausi, kad tu buvai! Aš sakiau, šita mama bus man labai miela ir švelni. Tokios mamos aš ir norėjau. Aš tave myliu ir linkiu gero kelio! Butukas nuo dukrytės Linos.*

Pamažu mokslas vis giliau suvokia gyvybės slėpinius, vis plačiau kalbama apie gyvybės vieningumą, jos nenutrūkstamumą ir žmogaus sielos buvimą prieš pradėjimą – preegzistenciją. Daugėja mokslinių darbų, bandančių atskleisti gyvybės paslaptį dar prieš pradėjimą, vis dažniau minima pradėjimo trauma. Gyvybės pradžia nukeliama vis tolyn.

JAV Virdžinijos universiteto Medicinos fakulteto psichiatras, medicinos daktaras Ianas Stevensonas, kruopščiai ištyręs ir ke-turiuose knygoje aprašęs apie 3000 reinkarnacijos atvejų, rašo: *Visų pirma, turime atmesti prielaidą, kad vaikai gimsta tiktai dėl to, kad atsitiktinai susiduria spermatozoidas ir kiaušialąstė. Mes*

turime suprasti, kad jie jau turėjo patirtį iki pradėjimo, lygiai kaip galime tikėtis, kad jie turės tolesnę patirtį ir po mirties.

Kartais maži vaikai vienaip ar kitaip jaučia gimsiančius savo brolius ar seseris. Vienoje šeimoje vaikas dažnai žaisdavo supdamas vežimėlį ir dainuodavo lopšines. Senelė pasakė: *Supš, supš ir išsupš iš Dievo kūdikėlių.* Netrukus motina pasijuto besilaukianti. H. Falados pasakoje „Pasaka apie broliuką“ mažoji Krista, kuri labai norėjo broliuko, prisišaukė jį į savo sapnus iš dangaus. Sapne pasirodžiusį šviesos vaikelį ji įkalbėjo nusileisti į mamos širdį ir tapti jos broliuku bei draugu. Dažnai pasakų tiesa tikresnė nei mokslinė.

Kalbėdami apie dvasinį neštumą, apie pasirengimą priimti dar nepradėto kūdikio sielą, mes plėsimė savo supratimą apie gyvybę. Tapdami sąmoningesni, darysime mažiau klaidų su skaudžiomis pasekmėmis. Net ir mūsų technokratiame amžiuje, kai žmogus beveik pamiršo vidinį gyvenimą, yra nemažai moterų, kurios jaučia gyvybės pradėjimą. Prieš keliolika metų, moteriai pasakius, kad ji žino tikslų pradėjimo laiką, gydytojai netikėdavo arba net šaipydavosi. Šiandien manoma, kad pajusti gyvybės pradėjimą yra ne tik normalu, bet ir būtina, jei norime sulaukti sveiko kūno ir psichiniu požiūriu visavertės gyvybės.

Moterys gali daug papasakoti apie ryšį su dar nepradėto žmogaus siela, apie vienokį ar kitokį jos pajautimą, bet jos retai apie tai kalba. Pasakoja tik jausdamos pasitikėjimą, kad nebus apšauktos „nenormaliomis“. Toks stiprus ir gniuždantis žmogaus pasitikėjimą savimi, savo vidinėmis patirtimis yra išgalėjęsios mokslinės pasaulėžiūros poveikis. Kita vertus, kartais tokio pritariančio išklausymo labai reikia, nes, neturėdamos patirties ir žinių, vidinius dvasinio neštumo reiškinius moterys palaiko nenormaliais ar net psichikos sutrikimais. *Nežinau, ką būčiau dariusi, jei nebūčiau radusi pritariančio išklausymo*, – sakė moteris, labai stipriai jautusi dvasinio neštumo reiškinius, – *maniau, kad einu iš proto.*